ta siis kohhe hakkas sedda imme asja laialt järrele mõtlema, mis tal kirikus sekord olnud, agga ei tahtnud arro sada, miks-pärrast Issand temmale sedda teinud. Ja monni pääw sai mõda läinud, ilma et ta kuulda sanud, mis head se jutlus olli teinud; agga neljaspääw hommiko warra istub wanna Õppetaja ommas kirjotamisse kambris ja on kirjotamas, kui kuleb, et ukse peäle kopputakse, ja tundmatta mees astub tuppa, ja Õppetajat nähjes, kohhe on wessi ta silmis ja temma ütlemas: „Armas, kallis Õppetaja, ei woinud minna ennam jätta teid tännamatta, et ollete mo ello hoidnud! — ja selleparrast nüüd tullin.“ Õppetaja kohhe nüüd hakkab mõtlema, et se mees ta pühhapäwase jutlusse läbbi wahhest ärkanud ja pöörnud, ja ütleb temma wasto: Jah, armas mees, armo-õppetus, se on üks Jummala wäggi, meie hinged peästma ja meid önsaks teggema.

„Tõssi se, mis rägite, kostis kohhe mees, agga ei mitte agga hing, waid mo ihho ja hing mollemad on teie jutlusse läbbi päästetud!“

Ei sanud Õppetaja neist sannust kohhe arro, waid pallus meest ta kõrwa mahhaistuma ja temmale üllesräkima, kust nenda? Mees siis istus toli peäle mahha, ja wõttis nenda üttelda:

„Nende wiimse kahhe ku sees, mis nüüd mõdaläinud, armas Õppetaja, ollin sures hädda kimpus. Ollen waene mees ja hulk lapsi kaelas. Ei aitnud tõ ja murre ennam, muud kui piddin agga teiste käest laenama ja wõlgo wõtma, et laste kõhhud täis said. Kül teggin tööd ja näggin waewa, agga ei mõund se; ei joudnud minna wõllad ärratassuda, egga tahhetud ennam moga kannatada. Murre nüüd läks sureks ja ei teädnud ennam kussagi abbi. Katsusin siis — sest ei teädnud minna teist — kange joma-